

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/333/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7217214391
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7217214391.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudcov JUDr. Aleny Mikovej a JUDr. Ľuboša Kunaya v spore žalobcu QALT, s.r.o., so sídlom Baška 168, IČO: 31 690 220, proti žalovanému A. M., narodenému XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. XX, C., o zaplatenie 2150 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 14.3.2018 č.k. 11C/21/2017-72 v spojení s opravným uznesením zo dňa 22.10.2018, č.k. 11C/21/2017-113

rozhodol:

O d m i e t a odvolanie žalovaného proti výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

P o t v r d z u j e rozsudok vo vyhovujúcom výroku v spojení s opravným uznesením zo dňa 22.10.2018 č.k. 11C/21/2017-113 a trovách konania.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom uvedeným v záhlaví v spojení s opravným uznesením uložil žalovanému povinnosť na zaplatenie sumy 2.150 € s úrokmi z omeškania 5 % ročne z dlžnej sumy od 9.4.2017 až do zaplatenia, zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu.

2. Vychádzal zo žaloby, ktorou žalobca uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenej mu trestným činom žalovaného, z ktorého bol žalovaný uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Košice II zo dňa 23.6.2016 č.k. 3T/153/2013-255 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 18.1.2017 sp.zn. 4To/88/2016 na tom skutkovom základe, že dňa 1.4.2010 odpredal žalobcovi motorové vozidlo zn. Š. Y. R., rok výroby 2006 EVČ : C. XXX W. s nepravdivým stavom tachometra 83.000 km za sumu 4.150 €, ktorú toho istého dňa od žalobcu aj prevzal, pričom v skutočnosti predmetné motorové vozidlo, ktoré zakúpil dňa 1.3.2010 za sumu 663,88 € malo ku dňu 5. 2. 2000 najazdených 212 522 km, ktorým konaním spôsobil škodu vo výške 2.150 €. Za spáchanie uvedeného skutku bol žalovaný uznaný vinným z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, pretože na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že iného uviedol do omylu a spôsobil tak malú škodu. Rozhodnutím vydaným v trestnom konaní bol žalobca ako poškodený odkázaný s nárokom na náhradu škody na občianskoprávne konanie.

3. Okresný súd právne vec posudzoval podľa ustanovení o zodpovednosti za škodu podľa § 420, § 442 ods. 1, § 443 Občianskeho zákonníka (OZ), zohľadňujúc rozsah procesných práv a povinností strán sporu v konaní pred súdom vyplývajúcich z Čl. 6 ods. 1, Čl. 18, Čl. 11 ods. 4, Čl. 15 Základných princípov Civilného sporového poriadku (CSP), povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú podľa § 150, § 151, § 191 a zásadu viazanosti súdnym rozhodnutím vydanom v trestnom konaní podľa § 193 CSP. Po citácii rozhodnutí vydaných v trestnom konaní, ktorými bol žalovaný uznaný vinným z trestného

činu podvodu, keď na ujmu cudzieho majetku spôsobil škodu vo výške 2150 €, okresný súd prijal záver o splnení predpokladov zodpovednosti za vzniknutú škodu na strane žalovaného spočívajúcich v porušení právnej povinnosti zavineným konaním žalovaného v priamej príčinnej súvislosti so vznikom škody. Súd prvej inštancie dôvodil, že žalovaný sa svojím úmyselným konaním v rozpore so zákonom dopustil skutku kvalifikovaného ako trestný čin, ktorého skutkovým znakom bol tiež vznik škody. Podľa § 193 CSP je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin ako aj otázkou vzniku škody, keďže táto priamo predstavovala skutkovú podstatu trestného činu, z ktorého bol žalovaný uznaný vinným. Žalovaný dostal od žalobcu sumu 4.150 €, pričom podľa odborného vyjadrenia spoločnosti PETMA s.r.o., Košice zo dňa 4.4.2012 hodnota vozidla predaného žalovaným žalobcovi pri skutočnom najazdenom počte kilometrov 183.700 km bola 2.000 €. Vychádzajúc z princípu kontradiktórnosti civilného sporového konania a zodpovednosť strán sporu za unesenie dôkazného bremena, vyhodnotil obranu žalovaného o neexistencii aktívnej vecnej legitímácii žalobcu na uplatňovanie nároku na náhradu škody len ako účelové tvrdenie, keďže oprávnenie žalobcu na uplatnenie nároku na náhradu škody vyplývalo už zo samotného postavenia žalobcu ako poškodeného v trestnom konaní, tvrdenia žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu boli založené iba na tom, že voči právoplatnému rozhodnutiu vydanému v trestnom konaní podal dovolanie na Najvyšší súd SR. Okresný súd považoval za nespornú výšku škody, ktorú žalovaný ani nepopieral, a rozsah ktorej vyplýval zo sumy vyplatenej žalovanému v pomere ku skutočnej hodnote motorového vozidla. Zohľadňujúc čas doručenia výzvy žalovanému na zaplatenie škody vo výške 2.150 € dňa 3.4.2017 s určením 5- dňovej lehoty splatnosti, priznal žalobcovi úroky z omeškania odo dňa 9.4.2017 vo výške 5 % ročne v súlade s ust. § 517 ods. 1,2, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z..

4. Návrh žalobcu na prerušenie konania, ktorý žalobca odôvodnil podaním dovolania voči rozhodnutiam súdov vydaných v trestnom konaní, ktorými bol uznaný vinným zo spáchania prečinu podvodu súd zamietol majúci za preukázané, že uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 4.10.2017 sp.zn. 3 Tdo 35/2017 bolo odmietnuté dovolanie žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 4 To 88/2016.

5. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa zásad procesnej zodpovednosti za výsledok konania vyplývajúcich z § 255 ods. 1 CSP, a žalobcovi ako plne úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

6. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný uplatňujúc odvolacie dôvody vymedzené § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/, g/, h/ CSP a navrhoval zrušiť rozhodnutie súdu prvej inštancie a vrátiť mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalovaný namietal, že ku dňu 14.3.2018 neboli splnené procesné podmienky na vykonanie pojednávania v jeho neprítomnosti, pretože mu nebolo doručené predvolanie na pojednávanie, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, navrhoval dôkazy a vyjadriť sa v záverečnej reči. Uviedol, že na adrese Viedenská 27 v Košiciach nebýva, pretože ide o byt v rekonštrukcii, ktorý je neobývatelný a doručovanie na uvedenú adresu je neplatné a neúčinné. Dlhodobu sa zdržiava na E. G.Á. XX v C., ktoré miesto pobytu je jeho korešpondenčnou adresou. V ďalšom tvrdil nepreskúmateľnosť a nejasnosť rozhodnutia, keď vo výroku rozsudku absentovalo uvedenie dátumu, od ktorého sa žalobcovi priznávajú úroky z omeškania. Zdôrazňoval, že rozsudok vo svojom odôvodnení nereaguje na ním uvádzané výhrady, ako ich opísal v odpore proti platobnému rozkazu, ktorý bol vydaný v konaní pred nariadením pojednávania.

7. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť, keď v konaní bol riadne dodržaný postup predpokladaný zákonom pri doručovaní písomnosti fyzickým osobám a odôvodnenie napadnutého rozsudku reaguje na všetky podstatné námietky žalovaného uplatnené v jeho procesnej obrane.

8. Skôr ako odvolací súd pristúpil k vecnému prejednaniu odvolania, zaoberal sa jeho prípustnosťou. Preskúmaným rozsudkom okresný súd rozhodoval tak vo veci samej tj o právnych pomeroch strán sporu zo záväzku vyplývajúceho z náhrady škody ako aj o procesných právach strán a procesnom postupe súdu (trovy konania, prerušenie konania), o ktorých sa rozhoduje formou uznesenia. Túto svoju procesnú povahu uznesenie nestráca ani pokiaľ je súčasťou výroku vyhláseného rozsudku. Proti tejto forme súdneho rozhodnutia v zásade odvolanie prípustné nie je (§ 355 ods. 2 CSP). Pripúšťa sa len v tých prípadoch, ktoré sú taxatívne uvedené v § 357 CSP. V § 357 CSP však nie je uvedené

uznesenie, ktorým súd rozhoduje o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolanie bolo podané proti uzneseniu, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa, odvolací súd toto odvolanie proti zamietnutiu návrhu na prerušenie konania odmietol podľa § 386 písm. c/ CSP.

9. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného proti ostatným výrokom rozsudku ako podané včas a oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu danom § 379 a § 380 CSP z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť. Rozsudok je v napadnutom vyhovujúcom výroku a výroku o trovách konania vecne správny, preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

10. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 14. 2. 2019, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v súlade s § 219 ods. 1,3 CSP, § 378 ods. 1 CSP.

11. Žalovaný uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/, g/, h/ CSP. Skúmanie splnenia procesných podmienok v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a/ CSP je úradnou povinnosťou súdu počas celého konania. Ide o podmienky, definované v § 161 ods. 1 CSP, za ktorých súd môže vo veci konať a rozhodnúť. Ak ide o odstrániteľnú podmienku, súd sa pokúsi odstrániť ju a v prípade neodstrániteľnej podmienky konanie zastaví. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa strane sporu znemožní realizácia procesných práv priznaných jej v súdnom konaní na účely ochrany jej práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti konať pred súdom dochádza tiež vtedy, keď súd nedostatočne odôvodní svoje rozhodnutie, ktoré nespĺňa požiadavky vymedzené § 220 ods. 2,3 CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť súdu a pod.). Nevykonanie relevantných navrhnutých dôkazov (odvolací dôvod v § 365 od. 1 písm. e/ CSP) je pochybením súdu vtedy, ak tento dôkaz je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia. Vyhodnotenie potenciálnej relevancie navrhovaného dôkazu, ako aj prípustnosti jeho vykonania je úlohou a doménou súdu. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplývajú z prednesov strán. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g/ CSP je daný vtedy, ak strana sporu oprávnene uplatní nové dôkazné prostriedky za splnenia podmienok upravených § 366 CSP (novoty v odvolacom konaní), z ktorých vyplynie skutkový stav, ktorý je v zrejmom rozpore so zisteným skutkovým stavom tvoriaci základ napadnutého rozhodnutia, teda je zřejmé, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav, ktorý ako základ rozhodnutia neobstojí.. Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, ak sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. Omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

12. Žiadny z odvolacích dôvodov nebol naplnený. Odvolací súd nezistil žiadne porušenie procesných práv ani inú vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo

zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je dostatočne odôvodnený a spĺňa kritériá riadneho odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany spor, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia.

13. Pokiaľ žalovaný namieta, že došlo k zásahu do jeho práva na spravodlivý súdny proces tým, že nebol riadne predvolaný na pojednávanie nariadené na deň 14.3.2018, obsahu spisu preukazuje, že tieto tvrdenia žalovaného nie sú pravdivé. Ustanovenia § 106 ods. 1 písm. a/, ods. 3 CSP o doručovaní písomností fyzickým osobám upravujú, že pokiaľ nejde o doručovanie do elektronickej schránky podľa osobitného predpisu a doručovanie v osobitných prípadoch podľa § 107 ods. 2 CSP (osoby vo výkone trestu, ústavnej starostlivosti, diplomatickí zástupcovia) a adresát neuviedol inú adresu na doručovanie, doručuje súd písomnosť fyzickej osobe na adresu evidovanú v registri obyvateľov Slovenskej republiky. Ak fyzická osoba nemá adresu evidovanú, doručuje súd tejto fyzickej osobe oznámením na úradnej tabuli súdu a webovej stránke príslušného súdu, keď sa písomnosť považuje po 15-tich dňoch od zverejnenia oznámenia za doručенú aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvie. Podľa § 111 ods. 3 o doručovaní písomností do vlastných rúk a § 112 CSP o doručovaní písomností inak ako do vlastných rúk platí, že ak nemožno doručiť písomnosť na adresu podľa § 106, písomnosť sa považuje dňom vrátenia nedoručenej zásielky za doručенú aj v prípade, ak sa adresát o tom nedozvie.

14. Z obsahu súdneho spisu (č.l. 22) vyplýva, že lustráciou pobytu žalovaného v Registri obyvateľov SR bolo zistené, že od 18.1.2017 má adresu trvalého pobytu na ulici Z. XX v C., na ktorú adresu mu bol doručovaný platobný rozkaz vydaný v konaní, ktorý žalovaný riadne prevzal. V odpore proti platobnému rozkazu žalovaný ako svoju korešpondenčnú adresu uvádzal adresu Z. XX, C. (odpor doručенý súdu 26.6.2017). Na adrese trvalého pobytu žalovaný preberal aj ďalšie zásielky súdu doručované do vlastných rúk, aj obyčajnou poštovou zásielkou (uznesenie o zrušení platobného rozkazu, poučenie o procesných právach a povinnostiach). Z adresy trvalého pobytu bol žalovaný predvolávaný aj na pojednávanie na deň 14.3.2018, keď v čase doručovania, ktoré prebiehalo od 9.2.2018 do 9.3.2018 a ani v dobe predtým, žalovaný neoznámil súdu žiadnu inú adresu na doručovanie písomností. Žalovaným zmieňovaná adresa v odvolaní „E. G. XX“ nebola evidovaná ani v registri pobytu obyvateľov ako adresa jeho prechodného bydliska, pričom z obsahu spisu súčasne vyplýva, že zásielka súdu adresovaná žalovanému na uvedenú adresu potom, čo ju oznámil v odvolaní, sa vrátila neprevzatá s oznámením, že adresát je na uvedenom mieste neznámy. Pri opakovanom doručení písomností na adresu trvalého pobytu, žalovaný riadne prevzal zásielku na adrese Z. XX v C.T.. Z vyššie uvedeného vyplýva, že pri doručovaní písomností žalovanému vrátane doručovania predvolania na pojednávanie na deň 14. 3. 2018, bol dodržaný zákonom upravený postup, keď zásielky boli doručované na adresu žalovaného evidovanú v registri obyvateľov Slovenskej republiky. Zásielky súdu, ktoré si žalovaný neprevzal, sa považujú za doručенé ku dňu vrátenia nedoručenej zásielky súdu, a to aj v prípade, ak sa o nich žalovaný nedozvedel. Žalovaným uvádzaná adresa E. G. XX v C., ktorú zmienil až v odvolaní, je zjavne adresou, na ktorej žalovaný nebýva, ani sa nezdrzuje, keďže na uvedenú adresu mu zásielky nebolo možné doručiť.

15. Pretože okresnému súdu sa nepodarilo doručiť predvolanie na adresu žalovaného uvedenú v § 106, teda na adresu evidovanú v registri obyvateľstva, uplatnila sa právna fikcia doručenia, aj keď k skutočnému doručeniu nedošlo. Predvolanie na pojednávanie teda bolo žalovanému riadne a včas doručенé vrátením neprevzatej zásielky súdu 9.3.2018 bez ohľadu na fakt, že o uvedenej zásielke sa žalovaný nedozvedel. Uvedená fikcia vyplýva zo zásady, že každý adresát je zodpovedný za adresu evidovanú v príslušnom registri, ako aj za ochranu vlastných záujmov, preto je povinný zabezpečiť si prijímanie písomností na evidovanej adrese bez ohľadu na to, na akej adrese sa skutočne zdrzuje. Žalovaný mal preukázateľnú vedomosť o prebiehajúcom súdnom konaní, a pokiaľ sa domnieval, že je potrebné, aby mu zásielky súdu boli adresované na iné miesto, než je uvedené v registri pobytu obyvateľstva, mal o tom riadne a včas informovať súd. Žalovaný neuviedol žiadne ospravedlniteľné a dôležité dôvody, pre ktoré sa s doručенou písomnosťou - predvolaním na pojednávanie nemohol oboznámiť, preto musí znášať následky spojené so zanedbaním povinností pri správe vlastných záležitostí.

16. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vypořiadal so všetkými pre konanie významnými skutočnosťami reagujúc aj na námietky uplatnené žalovaným v odpore. Z obsahu odporu podaného proti platobnému rozkazu vyplýva, že žalovaný namietal správnosť posúdenia skutkových okolností, ktoré zakladali jeho trestnú zodpovednosť. Ako na to súd prvej inštancie poukázal (bod 37. až 42. odôvodnenia preskúmaného rozsudku), v súlade s § 193 CSP bol viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že žalovaný sa svojím konaním dopustil trestného činu. Civilný súd je viazaný výrokom právoplatného odsudzujúceho rozsudku obsahujúceho právnu a skutkovú časť. Nevyhnutne sa berie do úvahy skutková časť, v ktorej sa rieši naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu konkrétnym konaním páchatelia. Civilný súd sa môže odchýliť iba od tých skutkových okolností, ktoré priamo nenapĺňajú skutkovú podstatu trestného činu, teda nie sú podstatné pre rozhodnutie v trestnom konaní o tom, či bola alebo nebola naplnená trestnosť činu. Rozsah viazanosti súdu trestným rozsudkom v civilnom konaní je daný teda tým, do akej miery sú znaky skutkovej podstaty trestného činu zároveň významnými okolnosťami pre rozhodnutie civilného súdu o uplatnenom nároku (obdobne Najvyšší súd SR sp. zn. 3Cdo/223/2016, R 12/2017).

17. V prebiehajúcom civilnom konaní o nároku žalobcu na náhradu škody vzniknutej v priamej príčinnej súvislosti s konaním žalovaného, ktoré tvorilo skutkovú podstatu trestného činu, za ktorý bol žalovaný uznaný vinným, nebol priestor pre konajúci súd na opätovné preskúmanie správnosti skutkových zistení, ako boli tieto ustálené súdmi v trestnom konaní. Ustálenie týchto skutkových okolností totiž tvorilo skutkovú podstatu trestného činu a rozhodnutie v tejto otázke je pre súd konajúci o civilnej žalobe záväzná.

18. Kvalifikačným kritériom skutku, pre ktorý bol žalovaný uznaný za spáchanie trestného prečinu podvodu, bolo aj spôsobenie škody malej na cudzom majetku. Z obsahu trestného konania vyplývalo, že výška tejto škody predstavovala 2.150 € vychádzajúc zo sumy, ktorá bola žalovanému vyplatená vo výške 4.150 € a skutočnej hodnoty 2.000 €, ktorú mohlo mať vozidlo zn. Š. Y. R. so skutočným stavom tachometra (cca 200.000 km) v čase jeho predaja žalobcovi. Z rozhodnutia súdu vydaného v trestnom konaní pritom vyplýva, že žalobca neskôr sporné motorové vozidlo predal tretej osobe iba za sumu 1.000 €.

19. Podľa § 442 ods. 1 OZ uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

20. Podľa § 443 OZ pri určení výšky škody na veci sa vychádza z ceny v čase poškodenia.

21. Niet pochybnosti, že základ občianskoprávnej zodpovednosti žalovaného bol ustálený v trestnom konaní, keď žalovaný úmyselným zavineným protiprávnym konaním sa dopustil podvodu, v dôsledku ktorého spôsobil ujmu na majetku žalovaného. Táto majetková ujma ako skutočná škoda spočívala v zmenšení majetku poškodeného, keď v dôsledku podvodného konania žalovaného, žalobca vynaložil finančné prostriedky vo vyššom rozsahu než nezodpovedali všeobecnej hodnote veci, teda cene veci, ktorá by mohla byť dosiahnutá pri poctivom predaji na trhu motorových vozidiel. Rozsah škody tak v tomto prípade zodpovedá rozdielu medzi sumou finančných prostriedkov, ktoré žalovaný získal od žalobcu podvodom a reálnou trhovou cenou veci v čase, keď došlo k podvodnému konaniu žalovaného. Niet dôvodu sa preto odchýliť od rozsahu stanovenej škody 2.150 €, ktorú žalovaný ani žiadnym relevantným spôsobom nenamietal.

22. Pretože žalovaný doposiaľ nesplnil svoj záväzok na náhradu škody, ktorý má povahu finančného plnenia, dostal sa do omeškania, čo zakladá právo žalobcu aj na úroky z omeškania podľa § 517 ods. 1,2 OZ. Žalobca vyzval žalovaného listom zo dňa 29.3.2017 na zaplatenie sumy 2.150 € v lehote do 5 dní od doručenia výzvy. Výzvu žalovaný prevzal 3.4.2017, po uplynutí 5-dňovej lehoty na plnenie sa dňom 9.4.2017 dostal do omeškania s úhradou svojho záväzku v zhode s § 563 OZ. Výška úrokov z omeškania vyplýva z § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z. a odvíja sa od základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky (ECB) platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu zvýšenej o 5 percentuálnych bodov. V danom prípade základná úroková sadzba ECB ku dňu začiatku omeškania predstavovala 0 %, preto žalobcovi patrí právo na úroky z omeškania z dlžnej sumy od 9. 4. 2017 v hodnote 5 % ročne. Zrejme nesprávne výrok vyhláseného rozsudku, v ktorom absentoval dátum, od ktorého je žalovaný povinný na platenie úrokov z omeškania, aj keď túto skutočnosť súd prvej inštancie jasne uviedol na pojednávaní, ako aj v odôvodnení svojho rozhodnutia (bod 46., 47. odôvodnenia), bola napravená podľa

§ 224 CSP vydaním opravného uznesenia okresného súdu zo dňa 22.10.2018 č.k. 11C/21/2017-113, ktorým bol opravený výrok rozsudku tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2.150 € s úrokmi z omeškania 5 % ročne z dlžnej sumy od 9.4.2017 až do zaplatenia. Zohľadňujúc priebeh konania, obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku bolo nepochybné, že súd prvej inštancie vyhovel žalobe v celom rozsahu a priznal žalobcovi úroky z omeškania 5 % ročne od 9.4.2017 zo sumy 2.150 €, ktorý dátum začiatku omeškania opomenul uviesť vo výroku rozsudku. Jednalo sa však o zrejmu nesprávnosť vyplývajúcu z očividného pochybenia a okamžitého zlyhania pri duševnej činnosti osoby, ktoré rozhodnutie vyhlasovala, ktorá bola napravitelná postupom podľa § 224 CSP vydaním opravného uznesenia (R 37/69, Najvyšší súd SR sp. zn. 3 Cdo/26/06).

23. Správne a zákonu zodpovedajúce je tiež rozhodnutie súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania zohľadňujúce zodpovednosť strán sporu za procesný výsledok konania. Žalobca bol v konaní plne procesne úspešnou stranou sporu, preto podľa § 255 ods. 1 CSP mu patrí náhrada trov konania v plnom rozsahu.

24. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešnou stranou sporu, preto mu vzniklo právo na plnú náhradu trov odvolacieho konania proti procesne neúspešnému žalovanému. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).